

komme ham. Efter at der er nævnt forskellige industrielle Virksomheder, hvorved der anvendes Damp eller Naturkræfter, staar der, at Loven ogsaa kan anvendes paa forskellige Slags Haandværk, hvor der er særlig Fare tilstede. Det forekommer mig, at den i det Hele taget maatte anvendes paa Haandværk, hvor der er en saadan Fare tilstede, at Arbeideren kan rammes af et Ulykkestilfælde under Arbeidet, og at den ikke bør indskrænkes til saadanne Haandværk, hvormed der er forbunden særlig Fare; thi Ulykken rammer i begge Tilfælde Arbeideren akkurat paa samme Maade og ligesaa føleligt. Det er mig fuldkommen klart, at den, det paahviler at give Erstatning, er Arbeidsgiveren, hvem dette Forslag netop ogsaa henviser til, thi den lønede Arbejder faaer for Udførelsen af sit Arbejde en Løn, ved hvis Beregning Skadeserstatningen ikke er taget med i Betragtning. Sa, det vil ikke engang kunne paavises, at de, der arbeide i de Sag, som mere end andre ere forbundne med Fare, faae højere Løn. Det er altsaa ganske naturligt og rigtig, at Erstatningen betragtes som Tillæg til hans Løn, et Tillæg, der ydes paa Grund af den Fare, han er udsat for, og dette Tillæg maa alene falde paa den Arbeidsgiver, der uden at betale ham større Løn dog udsætter ham for Faren. I den Henseende er der en Uoverensstemmelse; der er fra anden Side nævnt det Modsatte. Derfor har jeg ønsket at fremhæve dette Punkt. Jeg har villet vise, at den Opfattelse, hvorefter der kræves en særlig Fare ved Haandværket, ikke holder Stik. Naar der saaledes som Exempel paa Haandværk af særlig farlig Karakter er nævnt alle Bygningshaandværk, er der overmaade stor Forskel mellem de forskellige Bygningshaandværk i Retning af Fare for Ulykkestilfælde. Jeg vil f. Ex. nævne Murere, Tømrere og Tagarbejdere, Tagtækkere, Blifkenslagere, som i høj Grad ere udsatte for at komme til Ulykke, medens Smedere i langt mindre Grad ere det, Smede endnu mindre og Tapetserere slet ikke. Man kan slet ikke bruge den her foreslaaede Ramme, men jeg tror, at man maa være enig om, at Klasseinddelingen i § 2 bør være saaledes, at i de forskellige Haandværksfag kunne Arbeiderne blive forsikrede mod en indtræffende Ulykke. Jeg er overmaade glad ved den Uoverensstemmelse, som der i det Hele taget er imellem den høitærede Ministers Opfattelse af de forskellige Paragrafer i Forslaget og den Udvalget har gjort gjældende. Der er kun endnu et Differentpunkt, og det er Spørgsmaalet om, hvorvidt den, som skal forsikres mod

Ulykkestilfælde, i Forveien skal være Medlem af en anerkjendt Sygekasse; men jeg maa indrømme, at de Grunde, som den høitærede Minister har fremført herimod overfor Udvalget, have for mig ikke ringe Betydning, og jeg tvivler derfor heller ikke om, at det ogsaa ved en senere Behandling vil være muligt at komme til Overensstemmelse paa dette Punkt. Forslaget selv ønsker jeg ikke maa møde Hindringer. Jeg tror, at det vil blive en Lov af stor Betydning for de forskellige Klasser, den sigter til at omfatte. Det er kun disse faa Bemærkninger, jeg har villet gøre.

**Fundenrigsministeren** (Singerlev): Det ærede Abo. kongevalgte Medlem (Kaiser) opfattede Udtrykket Arbeidsgiver i § 1 paa en anden Maade end den, hvorpaa jeg opfatter det. Det ærede kongevalgte Medlem opfattede det, som om der derved skulde forstås en Slags professionel Arbeidsgiver, en Mand, som altid var beskæftiget med at lade Arbejder udføre, men efter min Mening er det ikke rigtig og ikke tilsigtet. Der kunde ligesaa godt have staet i § 1: Lønede Arbejdere hos en Anden i det farlige Erhverv, saa vilde min Fortolkning af Ordet "Arbeidsgiver" rammes. Der er ikke her Tale om en Mand, der driver det som Erhverv, at lade Arbejder udføre, eller en Mand, hvis Bestilling det er at lade Arbejder udføre. Jeg henholder mig til mit tidligere Exempel, at en Gaardmand tiltalder en Husmand til at reparere hans Tag, og at denne saa kommer til Ulykke. I Forhold til ham er denne anden Mand Arbeidsgiver, selv om han ikke professionelt lader Arbeidet udføre. Hvis der er nogen Uoverensstemmelse i vor Opfattelse heraf, ville vi have let ved at komme ud over denne ved at vælge en anden Opfattelse, og jeg tror, at det vil være nødvendigt. Det ærede Medlem ønskede forskellige Endringer i § 2. § 2 har jo ikke nogen afgjørende Betydning i Lovforslaget, efter at der er kommen en Bestemmelse om, at der kan indsættes administrativt andre Næringer i § 2. Jeg tror ikke, at det har videre paa sig; men det er i hvert Tilfælde Noget, man kan enes om. Ved det Udtryk "særlig Fare" henlydes der til, at man skal have i Forveien bestemt, at der skal være visse Haandværksfag, hvor Loven skal gjøres gjældende, og jeg synes, at det er nødvendigt. Jeg kan ikke undlade at udtale Tilfredshed med den Maade, hvorpaa det ærede kongevalgte Medlem har taget imod Forslaget og det Princip, som ligger til Grund derfor. Det er Noget, som jeg selvfølgelig sætter Pris paa, og jeg haaber ogsaa, at